

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2023, čj. MV-170813-4/SO-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 3. 2024, čj. 30 A 90/2023-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto usnesení zabýval tím, zda je kasační stížnost žalobce přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Zároveň vyslovil, že pokud bylo v řízení pracováno s utajovanými informacemi, tak to samo o sobě nezakládá přijatelnost podané kasační stížnosti.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce podal dne 4. 9. 2017 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Po několika rozhodnutích, která byla zrušena žalovanou, vydalo Ministerstvo vnitra dne 24. 11. 2020 rozhodnutí o zamítnutí žádosti s odůvodněním, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Toto rozhodnutí žalovaná dne 10. 2. 2021 potvrdila. Žalobu proti jejímu rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. 5. 2021, čj. 31 A 6/2021-55, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce však NSS rozsudek i rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 4. 11. 2021, čj. 10 Azs 270/2021-54, zrušil. A to zejména z důvodu, že utajované informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o bezpečnostním riziku žalobce pro Českou republiku, obsahovaly jen stručné tvrzení opřené o vágní popis

skutečností, bez důležitých údajů časových, místních a zdrojových. Po vrácení věci k dalšímu řízení žalovaná prvoinstanční rozhodnutí zrušila. Ministerstvo vnitra si následně od zpravodajských služeb vyžádalo doplnění původních utajovaných informací ve smyslu požadavků NSS. Původní informace čj. D 256/2019-OAM tedy byla doplněna o nové informace čj. D 107/2022-OAM a čj. V 23/2023-OAM.

[3] Ministerstvo vnitra následně rozhodnutím ze dne 1. 9. 2023 opět zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu [§ 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, dále jen „zákon o pobytu cizinců“]. Žalobci sdělilo podstatu utajovaných informací tak, že *„z důvodu jeho dřívějších vazeb na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí existuje důvodné podezření, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“* Odvolání žalobce žalovaná zamítla v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[4] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou, kterou zamítl krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem. Nejprve uzavřel, že správní orgány správně vyložily pojem „ohrožení bezpečnosti státu“. Nahlížely na něj v souladu s nároky, které jsou na výklad neurčitých právních pojmů kladeny právními předpisy a judikaturou.

[5] Dále se zabýval povahou a kvalitou utajovaných informací, na základě kterých dospěly správní orgány k závěru, že stěžovatel představuje ohrožení bezpečnosti České republiky. Uvedl, že požadavky, které NSS vznesl na obsah utajovaných informací ve zrušujícím rozsudku, už doplněné utajované informace splňují. Stejně jako správní orgány proto dospěl závěru, že zjištěné skutkové okolnosti jsou ve svém souhrnu přesvědčivým podkladem pro závěr, že pobyt žalobce na území České republiky představuje bezpečnostní riziko. Správní orgány obsah utajovaných informací vyhodnotily správně, nezkresleně a při vědomí, že pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí, že naplnění příslušné zákonem předvídané skutkové podstaty je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění.

[6] Za důvodnou nepovažoval krajský soud ani námitku, že kontakty na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí žalobce udržoval v minulosti. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i z obsahu utajovaných informací vyplynulo, že zmíněné kontakty měly časový přesah do doby, kdy již žalobce pobýval na území České republiky. S ohledem na jejich povahu mohou i v současnosti představovat reálně existující riziko pro bezpečnost státu. Dodal, že způsobilé potlačit existenci důvodného nebezpečí ohrožení státu nejsou ani délka pobytu žalobce na území, bezúhonnost či to, že není praktikujícím muslimem.

[7] Krajský soud neshledal pochybení správních orgánů ani v tom, že žalobce neseznámily s konkrétním obsahem utajovaných informací. Právo na přístup ke spisu, resp. podkladům, na nichž je dané rozhodnutí vystavěno, není absolutní. Judikatura dovodila, že v případě ohrožení bezpečnosti státu postačí, pokud je cizinec seznámen s podstatou utajovaných informací, což správní orgány učinily.

pokračování

[8] V neposlední řadě krajský soud nepřisvědčil námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány se podrobně vypořádaly se všemi relevantními skutečnostmi a krajský soud se s jejich závěry ztotožnil. Neshledal, že by v dané věci převážil zájem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce před zájmem na ochraně bezpečnosti státu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V první řadě vytýkal správním orgánům, že se dostatečně nezabývaly otázkou dostupnosti zdravotní péče v zemi původu stěžovatele, kterému byla diagnostikována X. Omezily se pouze na informace vyplývající z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí, což nebylo dostatečné. Stěžovatel v této souvislosti poukázal i na nepříznivou ekonomickou situaci, se kterou se domovská země v současnosti potýká. I ta přispěla ke značnému omezení dostupnosti zdravotní péče v Libanonu. Ani touto otázkou se nicméně správní orgány nezabývaly. Krajský soud měl proto jejich rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost a jelikož tak neučinil, zatížil svůj rozsudek vadou, která měla za následek jeho nezákonnost. Krajský soud navíc dostatečně nereagoval na žalobní námitku, že ze stránek ministerstva nelze dovozovat dostupnost péče pro pacienty s X.

[10] Následně stěžovatel namítal nesprávný výklad pojmu bezpečnost státu. Ten je třeba vykládat restriktivně a s ohledem na unijní právo. Správní orgány však obešly povinnost tento neurčitý pojem řádně vyložit a krajský soud jejich postup aproboval.

[11] Dále stěžovatel nesouhlasil se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že rozhodnutí nepředstavují nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Nutnost ukončení pobytu na území po 18 letech a ukončení podnikání, a to za situace, kdy je nevyléčitelně nemocen, považoval za závažný zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgány nereflektovaly povahu jeho integrace na území České republiky a jeho zdravotní stav včetně prognózy jeho onemocnění. Opakovaně poukázal na povahu svých zdravotních obtíží a úroveň zdravotní péče v zemi původu.

[12] V neposlední řadě stěžovatel namítal, že nebyl dostatečně obeznámen s podstatou utajovaných informací. Jejich obsah mu byl předestřen v omezeném a obecném rozsahu. V souběžně vedeném řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání však došlo k jistému, byť stále nedostatečnému, rozšíření sdělení obsahu utajované informace. Navíc v rozhodnutí správního orgánu chybí úvahy, zda se ze strany stěžovatele jednalo o závadový kontakt vědomý. Nemělo se jednat o napojení na radikální islámská hnutí, ale pouze o kontakt s někým, kdo je sám na radikální islámská hnutí napojen, a navíc v minulosti. K pochybení došlo i v řízení před krajským soudem, který stěžovateli nezpřístupnil utajované informace nad rámec toho, co mu bylo sděleno správními orgány. Krajský soud ani nepřerušil řízení za účelem položení předběžné otázky Soudnímu dvoru, jak stěžovatel navrhoval. Alternativně stěžovatel navrhl, aby předběžnou otázkou Soudnímu dvoru položil Nejvyšší správní soud.

[13] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla její zamítnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že ve věci téhož stěžovatele nedávno rozhodoval ve věci zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (rozsudek ze dne 24. 10. 2024, čj. 7 Azs 62/2024-61). V obou věcech téhož stěžovatele byla vydána (až na minimální rozdíly) argumentačně shodná správní rozhodnutí a následně i rozsudky krajského soudu, odlišující se pouze v podrobnostech týkajících se rozdílnosti jednotlivých pobytových oprávnění. Argumentace správních orgánů však byla v obou případech založena na obsahu výše specifikovaných utajovaných informací. Na jejich základě dospěly správní orgány v obou řízeních ke shodnému závěru o tom, že stěžovateli nelze pobytové oprávnění udělit, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Proti rozsudkům krajského soudu následně podal stěžovatel opět v naprosté většině shodné kasační stížnosti. Kasační námitky shodně formulované v obou řízeních již meritorně vypořádal sedmý senát NSS v rozsudku 7 Azs 62/2024. Osmý senát se s těmito závěry ztotožňuje a neshledává důvod se od nich odchýlit. Proto na ně pro účely tohoto usnesení na místech, kde to bude potřeba, odkáže.

[15] Soud se předně zabýval přípustností uplatněných kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[16] Stěžovatel část argumentace stran dostupnosti zdravotní péče v Libanonu poprvé vznáší až v kasační stížnosti. Konkrétně jde o námitku ekonomickými poměry v Libanonu, placení zdravotní péče pouze v hotovosti či protekční přístup ke zdravotní péči. Tyto námitky stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, aniž by mu v tom cokoliv bránilo. Jsou proto nepřipustné.

[17] Soud dále přistoupil ke zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti. Dospěl při tom k závěru, že není přijatelná.

[18] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[19] Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v první řadě v tom, že se NSS doposud nezabýval otázkou dopadu čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále

pokračování

„LZPEU“) na řízení, na které dopadá i Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, je-li v řízení užito utajované informace ve smyslu § 169m zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele jde v podstatě o stejnou otázku, jako v případě předběžné otázky předložené Soudnímu dvoru Evropské unie usnesením ze dne 23. 11. 2023, čj. 10 Azs 53/2022-46, pouze se jedná o řízení, na které dopadá jiná směrnice. Mechanismus a dynamika zprostředkovaného účinku LZPEU by však měla být v obou případech v zásadě shodná.

[20] V době vydání tohoto rozsudku však Soudní dvůr o položené předběžné otázce desátého již senátu rozhodl. V usnesení ze dne 4. 10. 2024, C-761/23, N. V. *N proti Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců*, konstatoval následující: „Články 41 a 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou rovnocennosti musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která vnitrostátnímu soudu, jenž přezkoumává legalitu rozhodnutí o pobytu, které bylo přijato na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě a je založeno na utajovaných informacích, zakazuje, aby dotyčné osobě sám povolil k těmto informacím přístup, má-li za to, že se nezpřístupnění těchto informací této osobě nejeví jako odůvodněné, kdežto v řízeních, která se netýkají práva pobytu cizinců, soud takovou pravomoc má.“ Byť se Soudní dvůr vyslovil k pobytovému oprávnění vyplývajícím z jiné evropské směrnice, závěry ve vztahu k úpravě nakládání s utajovanými informacemi v režimu zákona o pobytu cizinců lze zobecnit na řízení i o jiných pobytových oprávněních vydávaných podle tohoto zákona, což ostatně uvádí i stěžovatel. Z bodu 27 citovaného usnesení vyplývá, že „pravidla týkající se utajení a odtajnění informací podle vnitrostátních právních úprav nejsou předmětem pravidel harmonizovaných unijním aktem“. V bodě 32 následně Soudní dvůr s výhradou ověření, které musí provést překládající soud, dodal, že „v českém právu je stanoveno všeobecné omezení pravomoci soudů, které rozhodují ve věcech pobytu státních příslušníků třetích zemí“. Tento závěr potvrzuje systematika zákona o pobytu cizinců. Rozhodná ustanovení jsou obsažena v jeho hlavě XVII – správní řízení a soudní přezkum, která je společná všem řízením probíhajícím podle téhož zákona. Ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců stanoví pravidla pro nakládání s utajovanými informacemi v řízení podle tohoto zákona. Ustanovení § 172 odst. 9 v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců vylučuje užití obecné úpravy zpřístupňování utajovaných informací podle § 45 odst. 4 s. ř. s. (v podrobnostech viz bod 75 a následující napadeného rozsudku). Lze proto uzavřít, že stěžovatel zde nevznáší otázku, která by doposud nebyla judikurně řešena. Tato námitka proto přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

[21] Dále spatřoval stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti v tom, že se NSS doposud nezabýval otázkou, jak hodnotit případná potenciálně nebezpečná jednání, ke kterými došlo v minulosti. I na tuto otázku však již v mezidobí rozhodovací praxe NSS přinesla odpověď. Zabýval se jí sedmý senát v rozsudku 7 Azs 62/2024. Z jeho bodu 19 (navíc přímo ve vztahu ke stěžovateli) vyplývá, že utajované informace vycházející z popisu

chování určité osoby v minulosti mohou být relevantní, pokud je zřejmé, že takové chování představuje riziko taktéž do budoucnosti. K takovému závěru přitom dospěly v případě stěžovatele správní orgány a krajský soud, v jehož postupu NSS nyní neshledal ani žádná hrubá pochybení mající dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[22] V návaznosti na to nemohla založit přijatelnost kasační stížnosti ani obecná námitka, že pochybení krajského soudu mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, jelikož pokud nebude jeho kasační stížnost úspěšná, ztratí nadobro možnost pobývat na území České republiky. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, NSS v postupu krajského soudu žádné takové pochybení neshledal.

[23] V neposlední řadě stěžovatel tvrdí, že by jeho kasační stížnost měla být projednána proto, že v řízení před krajským soudem byly užity informace v režimu utajení. Pokud by tedy krajský soud při jejich vyhodnocování pochybil, nemá to jak zjistit. Je to pouze NSS, který má možnost případná pochybení krajského soudu v této oblasti napravit.

[24] Takový důvod přijatelnosti kasační stížnosti však nezná ani soudní řád správní, ani ustálená judikatura (viz bod [18][17] výše). Nevyhovění žádosti stěžovatele s odkazem na utajované informace automaticky neznamená, že by měla mít řešená věc rozpoznatelný dopad nad rámec konkrétního případu. Z ničeho nevyplývá, že pokud bylo v řízení pracováno s utajovanými informacemi, měl by Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu vždy přezkoumat v plném rozsahu rozsudkem. V souladu se smyslem institutu přijatelnosti kasační stížnosti však posoudí to, zda se krajský soud při hodnocení utajovaných informací nedopustil hrubého pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Při posouzení přijatelnosti musí NSS i nad rámec kasačních námitek zohlednit i to, že krajský soud byl povinen suplovat i procesní aktivitu žalobce a přezkoumat správní rozhodnutí i nad rámec žalobních bodů (k tomu viz shrnutí ustálené judikatury v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, body 18, 20 a 33).

[25] Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci s obsahem utajovaných informací seznámil v plném rozsahu a konstatuje, že se krajský soud při jejich posuzování a hodnocení nedopustil žádného hrubého pochybení, které by mělo za následek přijatelnost kasační stížnosti. Nad rámec toho lze s ohledem na konkrétní okolnosti nyní projednávané věci dodat, že sedmý senát NSS se v rozsudku 7 Azs 62/2024 v plném rozsahu věcně vypořádal s kasačními námitkami stěžovatele, které byly v podstatné části shodné jako v nyní projednávané věci, a neshledal je důvodnými. Stěžovateli se tak fakticky dostalo i plnohodnotného věcného přezkumu závěrů krajského soudu týkajících se hodnocení utajovaných informací, ze kterých správní orgány vycházely i v nyní projednávané věci.

[26] Co se týče samotných kasačních námitek, tak podle stěžovatele trpí rozhodnutí správních orgánů vadou nepřezkoumatelnosti a pokud je krajský soud přezkoumal, zatížil svůj rozsudek vadou nezákonnosti. Zde se obsahově jedná o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť podle ustálené judikatury platí, že pokud by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zatížil by tím

pokračování

sám svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 26. 9. 2024, čj. 8 As 58/2023-145).

[27] Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Z tohoto pohledu však neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalované vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Obsahují rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výsledným rozhodnutím. Nyní rozhodující senát zde pro stručnost odkazuje na body 9 a 10 rozsudku 7 Azs 62/2024, kde sedmý senát konkrétně vypořádává, proč argumentačně shodný rozsudek krajského soudu vydaný ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobého pobytu namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[28] Důvodná není ani dílčí námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto, že se nezabýval žalobní námitkou, že ze stránek Ministerstva zahraničních věcí nelze dovozovat dostupnost péče pro pacienty s roztroušenou sklerózou. Krajský soud tak dostatečným způsobem učinil v bodě 96 napadeného rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uzavírá, že neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by svědčilo o přijatelnosti kasační stížnosti. Lze dodat, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35, bod 18).

[30] V této souvislosti stěžovatel namítal, že pokud by NSS neshledal vadu nepřezkoumatelnosti, tak v řízení před správními orgány nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav [tedy vada podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]

[31] Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by se měl zabývat vytvářením judikatury týkající se zohlednění dílčích skutkových otázek, respektive přezkumem dílčích skutkových zjištění a jejich hodnocením (usnesení NSS ze dne 29. 1. 2024, čj. 8 As 241/2022-25, bod 13). K tomu lze dodat, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52, bod 23).

Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových zjištění, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10).

[32] Závěry krajského soudu, který se v nynější věci v souhrnu ztotožnil s hodnocením skutkových okolností ze strany správních orgánů, lze považovat za přezkoumatelné a logické. Jak soud uvedl již v bodě[24] výše, s obsahem utajovaných informací se v plném rozsahu seznámil a v jejich hodnocení ze strany krajského soudu neshledal žádné hrubé pochybení. V tomto směru proto Nejvyšší správní soud k odůvodnění napadeného rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud z hlediska stěžovatelem vymezených sporných otázek dílčím způsobem pochybil, nešlo by o tak hrubé pochybení, které by vyžadovalo zásah kasačního soudu (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28).

[33] Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že díky specifickým projednávané věci se navíc k otázce zjištění skutkového stavu věcně vyjádřil sedmý senát v bodě 12 rozsudku 7 Azs 62/2024. Jak již bylo nastíněno výše, správní orgány v obou věcech vycházely se shodného skutkového stavu. NSS zde dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[34] Co se týče námitky nesprávného výkladu pojmu bezpečnost státu, tím se přímo ve vztahu ke stěžovateli taktéž zabýval sedmý senát v bodě 21 rozsudku 7 Azs 62/2024. Vyslovil, že správní orgány i krajský soud tento pojem vyložily v souladu s nároky, které jsou na výklad neurčitých právních pojmů kladeny právními předpisy a judikaturou. Ani tato námitka proto nemohla přijatelnost kasační stížnosti založit.

[35] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka nedostatečného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Dle ustálené judikatury je míra a intenzita poměřování veřejných zájmů s právem cizince na soukromý a rodinný život přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2023, čj. 4 Azs 18/2022-65). Čím větší nebezpečí pro bezpečnost České republiky (veřejný pořádek) cizinec představuje, tím větší zásah do jeho soukromého a rodinného života lze připustit a shledat přiměřeným (rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2023, čj. 10 Azs 253/2023-115, a ze dne 14. 1. 2021, čj. 9 Azs 243/2020-32). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře současně zdůraznil, že „čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na jeho existující osobní a rodinné vazby.“ Posouzení přiměřenosti je pak „vždy otázkou hodnocení konkrétních okolností toho kterého

pokračování

případu, jakékoliv srovnávání či zobecnění napříč skutkově a právně odlišnými případy je vždy zavádějící.“ (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).

[36] Správní orgány i krajský soud postupovaly v souladu s východisky uvedené judikatury. Krajský soud se posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele podrobně zabýval v bodech 88 až 101 napadeného rozsudku. Vypořádal se s otázkou zdravotního stavu stěžovatele, se situací zemi původu, odkazem správních orgánů na stránky Ministerstva zahraničních věcí a s pobytem bratrů stěžovatele na území České republiky. Závěry krajského soudu týkající se posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele jsou přezkoumatelné a logické. Krajský soud tyto závěry podrobně zdůvodnil, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu a za použití existující judikatury. Nejvyšší správní soud v projednávané věci proto k podstatě a východiskům odůvodnění napadeného rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. Většina argumentace stěžovatele se navíc opět týká hodnocení dílčích skutkových otázek a takový přezkum rozhodnutí krajského soudu by popíral smysl institutu přijatelnosti kasační stížnosti, pokud by se nejednalo o hrubé pochybení krajského soudu (viz judikatura citovaná v bodě [31] výše).

[37] V neposlední řadě stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, pokud ho širěji neseznámil s obsahem utajovaných informací, a neumožnil mu tak účinnou procesní obranu. Nyní rozhodující senát se však s obsahem utajovaných informací seznámil a neshledal v jejich posouzení krajským soudem žádné hrubé pochybení, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovateli se tedy i v nyní projednávané věci dostalo přezkumu utajovaných informací Nejvyšším správním soudem, kterého se domáhá. Právě v případě rozhodnutí ve věcech opatření přijatých vůči cizincům z důvodu národní bezpečnosti představuje přezkum rozhodnutí nezávislémi správními soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, výraznou procesní záruku, kterou je třeba vzít v úvahu při hodnocení faktorů způsobilých zmírnit účinky omezení uvalených na výkon procesních práv cizince (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 5. 2024, *Mirzoyan proti České republice*, stížnosti č. 15117/21 a 15689/21, bod 90). Zmiňovaným omezením procesních práv se v případě stěžovatele rozumí nemožnost seznámit se s kompletním obsahem utajovaných informací, na jejichž základě mu nebylo uděleno povolení k trvalému pobytu. NSS proto uzavírá, že krajský soud v bodech 69 až 73 řádně shrnul judikaturu týkající se zpřístupňování a sdělování podstaty utajovaných informací. Následně v bodě 78 v souladu s touto judikaturou odůvodnil, proč stěžovateli nezpřístupnil obsah utajovaných informací. Nedopustil se tak žádného hrubého pochybení s dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[38] Závěrem Nejvyšší správní soudu dodává, že neshledal ani důvod k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru, jako ve věci 10 Azs 53/2022, což navrhoval stěžovatel. Jak bylo uvedeno výše, tato předběžná otázka již byla zodpovězena usnesením C-761/23, ve kterém Soudní dvůr nadto konstatoval, že odpověď na položenou otázku bylo možné jasně vyvodit z existující judikatury (viz bod 21 citovaného usnesení). Podmínky pro podání předběžné otázky proto v nyní souzené věci nejsou naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost nepředkládá otázky, které by dosud nebyly v jeho judikatuře řešeny, byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Rovněž se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. listopadu 2024

Petr Mikeš
předseda senátu